

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 220) อีกทั้งภาษาอังกฤษถือว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุด เนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อความหมายไปเกือบทั่วโลก ทั้งในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่จะเข้าถึงแหล่งวิทยาการต่าง ๆ และค้นคว้าความรู้ใหม่ๆ ซึ่งปัจจุบันมีคนทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสารถึงจำนวน 2,000 ล้านคน หรือ 1 ใน 3 ของประชากรของโลก ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมให้ประชากรไทยได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่จะสื่อสารได้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ ตลอดจนการเจรจาต่อรองสำหรับการแข่งขันด้านเศรษฐกิจและสังคมในเวทีสากล (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2555) ยิ่งภายในปี พุทธศักราช 2558 ประเทศไทย จะก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบ ซึ่งแน่นอนว่าการติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศสมาชิกจะต้องใช้ภาษากลางที่กฎบัตรอาเซียน ข้อ 34 บัญญัติว่า “The Working Language of ASEAN shall be English” หมายถึงภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือภาษาอังกฤษ ดังนั้นประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น ไม่ใช่เฉพาะนักธุรกิจที่ทำการค้าระหว่างประเทศที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ติดต่อธุรกิจระหว่างกันเท่านั้น แต่ทุกคนที่อยู่ในอาเซียน เป็นพลเมืองของอาเซียน อาจจะต้องไปมาหาสู่เดินทางท่องเที่ยว ทำความรู้จักคุ้นเคยต่อกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกันและที่สำคัญทุกคนอาจเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้นภาษาจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียนในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียนโลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างไร้พรมแดน โลกแห่งการแข่งขันไร้ขอบเขต ภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียนเคียงคู่ภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติของแต่ละคน (ไชยวัฒน์ ตรีการรัตน์สันติ. 2551)

การจัดการศึกษาในปัจจุบัน ถือเอาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงสภาพความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการจัดการศึกษา ดังนั้น ภาระหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของครู คือการส่งเสริมและจัดปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาไปถึงขีดสุดตามศักยภาพของตนเอง เพื่อนักเรียนจะได้เรียนรู้อย่างเต็มที่และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตามความสามารถที่แท้จริง (กัมปนาท ศรีเชื้อ. 2550 : 1) แต่การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบันถือว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษยังอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุง แม้กระทรวงศึกษาธิการจะบรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรมานาน และเด็กไทยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นอนุบาล แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษยังอยู่ในระดับต่ำ จะเห็นได้จากผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ที่นักเรียนส่วนมากในประเทศยังมีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ คือ 28.71เช่นเดียวกับนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 27 พบว่า คะแนนเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษ เท่ากับ 28.29 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2555) ด้วยเหตุนี้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 27 จึงมีนโยบายในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในสังกัดผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เห็นความจำเป็นและความสำคัญในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น แต่ในการที่จะยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าควรที่จะศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อที่จะได้รู้ว่าปัจจัยใดส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำผลการศึกษานั้นมาพัฒนาและส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลายปัจจัย ดังแนวคิดของ Gardner and MacIntyre. (1993 : 1-11) กล่าวว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศไว้ว่าประกอบด้วย

- 1) องค์ประกอบที่มีอยู่เดิม ได้แก่ องค์ประกอบเชิงชีววิทยา และองค์ประกอบเชิงทดลอง
- 2) ความแตกต่างระหว่างบุคคล ได้แก่ เซวาน์ปัญญา ความถนัดทางภาษา กลวิธีในการเรียนภาษา เจตคติต่อภาษา แรงจูงใจ ความวิตกกังวลทางภาษา และ 3) บริบทในการเรียนภาษา ได้แก่ การเรียนภาษาอย่างเป็นทางการและการเรียนภาษาอย่างไม่เป็นทางการ ส่วน Larsen-Freeman (1991 : 153-219) and Skehan. (1991 : 25-118) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบด้วย แรงจูงใจ เจตคติ ความถนัดทางภาษา กลวิธีในการเรียน การแสดงตัว การเก็บตัว การชอบเสียง เซวาน์ปัญญา ความเป็นอิสระ และความวิตกกังวลการเห็นคุณค่าของตนเอง การแสดงตัว ความวิตกกังวล การชอบเสียง ความรู้สึกต่อต้าน ความเห็นอกเห็นใจ การสะกดกลั้น การอดทนต่อความคลุมเครือ ความเป็นอิสระ การขึ้นอยู่กับผู้อื่น ความเป็นผู้มีใจกว้าง การพิจารณาไตร่ตรองอย่างรอบคอบ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นันทพร ธนภักญา (2552 : 76-77) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 6 ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 พบว่า ปัจจัยภายในที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ รูปแบบการเรียน แรงจูงใจ และทัศนคติต่อผู้สอน โดยมีค่าความสัมพันธ์ .254 .215 และ .123 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ ปัจจัยภายนอกที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว โอกาสในการเรียนและการใช้ภาษาและการส่งเสริมของครอบครัว มีค่าความสัมพันธ์ .254 .238 และ .210 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และงานวิจัยของปิยนุช สิงห์สถิต (2553 : 105-108) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเลยพิทยาคม พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ คุณภาพการสอนของครู แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง บรรยากาศการเรียนการสอนในห้องเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและพื้นความรู้เดิม ปัจจัยที่ส่งผลที่ระดับ .05 คือ ความคาดหวังในการศึกษาต่อ โดยมีประสิทธิภาพในการทำนายร้อยละ 80.20 นอกจากนี้ งานวิจัยของบุญนุช ภรณ์านนท์ (2555 : 61) ได้ศึกษาปัจจัยด้านตัวนักเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนห้วยยางศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 พบว่า พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และนิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตัวแปรพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีตัวแปร 3 ตัวแปร คือ พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนห้วยยางศึกษาได้ร้อยละ 74.70

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงปัจจัยเชิงสาเหตุต่าง ๆ ที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 27 เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาและส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนต่อไป

คำถามการวิจัย

1. ปัจจัยใดที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
2. โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่พัฒนาขึ้นสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติ กลวิธีในการเรียน และประสิทธิภาพการสอนของครู ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
2. โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 ซึ่งมีจำนวน 59 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 9,181 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 จำนวน 1,020 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.2.2 เจตคติ

2.2.3 กลวิธีในการเรียน

2.2.4 ประสิทธิภาพการสอนของครู

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถของผู้เรียนในการเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝน อบรม หรือการสอน ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบมาตรฐาน หรือแบบทดสอบที่ผู้สอนสร้างขึ้นเอง วัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน คือ

- 1.1 คำศัพท์ (Vocabulary)
- 1.2 ไวยากรณ์ (Grammar)
- 1.3 การใช้ภาษาสื่อสารตามสถานการณ์ (Situation and Expression)
- 1.4 การอ่าน (Reading)

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาหรือความต้องการของนักเรียนที่จะได้รับผลสำเร็จในสิ่งที่มุ่งหวัง แม้จะยุ่งยาก ลำบากก็ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามทุกวิถีทางที่จะแก้ปัญหาเพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จมุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ เพื่อบรรลุมาตรฐานที่ตั้งไว้ วัดได้จากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วย 3 ด้าน คือ

- 2.1 ความเพียรพยายาม หมายถึง ความมุ่งมั่นในการทำสิ่งต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ปล่อยทิ้งไว้หรือเลิกล้มไปง่ายๆ
- 2.2 ความทะเยอทะยาน หมายถึง ความต้องการทำในสิ่งที่ยากและท้าทายความสามารถของตนเองให้สำเร็จ เพื่ออนาคตที่ดี และเป็นที่ยอมรับของทุกคน
- 2.3 ความคาดหวัง หมายถึง ความมุ่งหมายเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนและการทำงานในอนาคต

3. เจตคติ

เจตคติ หมายถึง อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็นของบุคคลหรือที่มีต่อสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งในทางบวกและทางลบ เช่น พอใจหรือไม่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ซึ่งทำให้บุคคลตอบสนองต่อสิ่งเร้าแตกต่างกันไป วัดได้จากแบบสอบถามวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดตามแนวคิดของ Gibson. (1957) ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ด้าน คือ

- 3.1 องค์ประกอบด้านที่เกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึก (Affect) หมายถึง สภาพทางอารมณ์ และความรู้สึกที่เป็นตัวเร้าความคิดที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ การชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคล สิ่งของหรือเหตุการณ์
- 3.2 องค์ประกอบด้านที่เกี่ยวกับความนึกคิด (Cognition) หมายถึง องค์ประกอบด้านความรู้ การรับรู้ ความเห็นและความเชื่อของบุคคล ซึ่งมีที่มาจากกระบวนการคิดที่ใช้เหตุผลเชิงตรรกะเป็นหลัก จึงเป็นเจตคติที่ผ่านการประเมินของผู้นั้นแล้ว

3.3 องค์ประกอบด้านที่เกี่ยวกับพฤติกรรม (Behavior) หมายถึง องค์ประกอบทางด้านความพร้อม หรือความโน้มเอียงที่บุคคลประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่สนับสนุนหรือคัดค้าน

4. กลวิธีในการเรียน

กลวิธีในการเรียน หมายถึง วิธีการ และเทคนิคต่าง ๆ ที่ผู้เรียน นำมาใช้กับการเรียนของตน โดยมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมการเรียน วางแผนการเรียน ทำความเข้าใจและจดจำบทเรียน และแก้ไขปัญหาในการเรียนรู้ภาษาของตน ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนที่มีประสิทธิภาพวัดได้จากแบบสอบถามวัดกลวิธีในการเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดตามแนวคิดของ Oxford (1990) ซึ่งประกอบด้วย 6 ด้าน คือ

4.1 กลวิธีด้านความจำ (Memory Strategies) หมายถึง เครื่องมือที่จะช่วยให้ผู้เรียนเก็บ สะสมคำศัพท์ต่าง ๆ หรือข้อมูลความรู้ทางภาษาทั้งหมด และช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์หรือ ความรู้เหล่านั้นมาใช้ในการสื่อสารได้ในเวลาที่ต้องการอย่างอัตโนมัติ

4.2 กลวิธีด้านความรู้ความคิด (Cognitive Strategies) หมายถึง เป็นกลวิธีที่เกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ ระหว่างผู้เรียนกับเนื้อหาสาระที่เรียน การจัดการกับเนื้อหาที่เรียนทั้งทางด้านความคิดและทางด้านร่างกายและรวมทั้งการใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ ในการเรียน

4.3 กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา (Compensation Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อสื่อและเตาความหมายเมื่อพบปัญหาในการเรียนหรือการใช้ภาษาในการเรียน

4.4 กลวิธีการจัดระบบและประเมินการเรียน Metacognition Strategies หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการวางแผนการเรียน เพื่อให้กระบวนการเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังหมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการตรวจสอบข้อผิดพลาดในการเรียนอีกด้วย

4.5 กลวิธีด้านจิตพิสัย (Affective Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อควบคุมอารมณ์และทัศนคติในการเรียน รวมทั้งใช้กลวิธีในการส่งเสริมหรือพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง คำว่า “จิตพิสัย” นั้น ได้แก่ อารมณ์ ทัศนคติ แรงจูงใจ และการเห็นคุณค่าของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

4.6 กลวิธีด้านสังคม (Social Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้นในการพัฒนาความเข้าใจ ความคิด และความรู้สึกของผู้อื่น

5. ประสิทธิภาพการสอนของครู

ประสิทธิภาพการสอน หมายถึง ความสามารถของครูในการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิค และวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ตามความสามารถและคุณลักษณะของแต่ละบุคคล วัดได้จากแบบสอบถามวัดประสิทธิภาพการสอนของครู ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดตามแนวคิดของ Borich. (1989) ซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน คือ

5.1 การสร้างความชัดเจนในบทเรียน (Lesson Clarity) ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ (Indicators) ที่สำคัญคือ การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ การนำนักเรียนเข้าสู่บทเรียนใหม่ การตรวจสอบงานและความรู้เดิมของนักเรียน การให้คำแนะนำในการเรียนแก่นักเรียนอย่างชัดเจน การรู้ความสามารถของนักเรียน และสอนนักเรียนตามความสามารถที่มีอยู่ การยกตัวอย่าง แสดงภาพประกอบและการสาธิต การทบทวนและสรุปบทเรียน

5.2 การสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย (Instructional Variety) ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่สำคัญคือ การใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์สร้างความสนใจในการเรียน การแสดงความกระตือรือร้นและควมมีชีวิตชีวาในการสอน การใช้กิจกรรมการเรียนที่หลากหลาย การให้รางวัลและส่งเสริมแรงงานต่าง ๆ การใช้คำถามและปัญหาที่หลากหลายรูปแบบและการให้โอกาสนักเรียนแสดงความคิดเห็น

5.3 การแสดงความใส่ใจในงานสอน (Teacher Task Orientation) ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่สำคัญคือ การพัฒนาหน่วยการเรียนรู้หรือแผนการสอนที่สอดคล้องกับหลักสูตร การจัดการในด้านการบริหารหรืองานธุรการอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่มีผลต่องานการสอนที่ปฏิบัติอยู่ การไม่หยุดห้ามปรามพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในขณะที่สอน การเลือกวิธีสอนได้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ การกำหนดวงจรการทบทวน การแจ้งผลการเรียนและการทดสอบที่เป็นระบบแน่นอน

5.4 การทำให้กระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนมีประสิทธิภาพ (Engagement in the Learning Process) ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่สำคัญคือ การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน การให้ข้อมูลป้อนกลับในโอกาสที่เหมาะสม การใช้กิจกรรมการเรียนเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม การให้คำชมเชยที่มีความหมาย การควบคุม ติดตาม และตรวจสอบความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน

5.5 การส่งเสริมให้นักเรียนประสบความสำเร็จ (Student Success Rate) ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่สำคัญคือ การกำหนดเนื้อหาหน่วยการเรียนรู้หรือแผนการสอนที่สอดคล้องกับลำดับชั้นการเรียนรู้ การให้คำตอบที่ถูกต้องแก่นักเรียนที่ตอบถูกบางส่วน ตอบถูกแต่ไม่แน่ใจ และตอบไม่ถูกในทันทีทันใด การจัดแบ่งเนื้อหาการเรียนรู้เป็นส่วนย่อยๆ ให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนเป็นรายบุคคล การเปลี่ยนแปลงเนื้อหาใหม่ให้น้อยลงและง่ายต่อการเข้าใจ

6. นักเรียน

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 27 อำเภอโพธารอง จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์ทั้งต่อตัวครู ผู้ปกครอง นักเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อจะใช้เป็นแนวทางในการปลูกฝัง ส่งเสริม และพัฒนานักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น สามารถใช้ภาษาในการสื่อสาร และดำรงชีวิตท่ามกลาง สังคมที่เปิดกว้าง ให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของประเทศชาติต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY